

ministeren ikke skulle have så mange enkeltsager at forholde sig til.

Så er det, jeg ikke forstår, hvorfor hr. Helge Adam Møller ikke kan se, at der her er et område, hvor vi mangler at gennemanalysere det, så jeg synes ligesom, at hr. Helge Adam Møllers argumentation halter lidt der.

Kl. 19.10

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes, det er fint, at vi gennemanalyserer det. Det gjorde vi jo også ved den store høring, som jeg desværre ikke kunne være deltage i, da jeg var på NATO-rejse i USA, men jeg har da læst referaterne fra høringen. Jeg synes, det er fint, at vi tager debatten. Men jeg er ikke stødt på argumenter, der siger, at hvis vi afskaffer det her, får vi en ordning, som er bedre.

Til det der med at tage væk det fra ministeren: Det er jo altså en beføjelse, som skiftende justitsministre måske bruger én gang hvert syvende år eller én gang hvert fjortende år, når der er en helt særlig grund til det.

Jeg synes, at det, som flere ordførere har været inde på, er vigtigere. Jeg erkender blankt, at der ikke må være nogen tvivl om, at ministeren har brugt ordningen. Det er der i øjeblikket. Ministeren kunne i virkeligheden skjule det. Det er der ingen der har gjort, men det kunne vedkommende.

Derfor synes jeg, det er godt, at man lægger op til, at hvis en minister i fremtiden bruger denne ordning, når der er en helt særlig årsag til det, skal det klart og tydeligt fremgå. Vi er helt åbne over for at diskutere norske, hollandske, australske og andre spændende modeller, og vi ønsker denne offentlighed.

Morten Østergaard (RV):

Som medforslagsstiller kan Det Radikale Venstre naturligvis tilslutte sig forslaget.

Forslaget om at afskaffe justitsministerens særlige stilling som øverste anklager har rumsteret længe, navnlig efter Murens fald, hvor demokratiske forfatninger og moderne retsplejeregler har set dagens lys i Europa.

Det anses som en uting, at en minister kan gribe ind i strafferetsplejen, og beføjelsen benyttes så godt som aldrig herhjemme. Ved denne høring, som har været omtalt nogle gange, som Folketingets Retsudvalg afholdt i efteråret 2003, kom det frem, at netop det faktum, at beføjelsen ikke blev brugt, burde medføre, at den blev af-

skaffet. Så ville beføjelsen aldrig kunne blive en fristelse for en rent hypotetisk kommende justitsminister, der måske havde et mere afslappet forhold til politisk indblanding i strafferetsplejen.

Det afgørende her er, at netop det forhold, at justitsministeren kan gøre det, er det, der skal lede til, at vi nu afskaffer det, og ikke om det har været anvendt inden for de sidste 10, 15 eller 20 år.

Endelig er det afskaffelsen af justitsministerens enekompetence som anklager i sager vedrørende statens sikkerhed, og det skal ses i sammenhæng med det foregående. Justitsministeren er i dag den eneste, der kan være anklager i den slags sager, men vi ønsker, at også anklagemyndigheden skal kunne rejse sagerne. Der er ofte sket en efterforskning af den konkrete sag, som politi og anklagemyndighed har indgående kendskab til, og derfor er det kun rimeligt, at de får mulighed for at følge sagen til dørs.

Som sagt støtter vi naturligvis forslaget.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er medforslagsstiller, så der er ingen tvivl om, at vi støtter forslaget.

Jeg vil gerne først lige opklare en misforståelse. Fru Birthe Rønn Hornbech huskede det, som om Enhedslisten i forbindelse med debatten om terrorpakken havde været meget optaget af, at der var et parlamentarisk ansvar i forhold til, at ministeren skulle gå ind i konkrete terrorsager. Det tror jeg er en fejlhuskning. Jeg mener, at det var Socialdemokraterne, der havde den optaget-hed.

Det, vi diskuterede fra Enhedslistens side, var, at med den meget ubestemte terrorparagraf, man havde valgt, var det reelt en politisk afgørelse, hvorvidt en bevægelse ude i verden var en terrororganisation eller en befrielsesbevægelse. Hvis man fulgte de politiske vurderinger af, om noget var det ene eller det andet, kunne det faktisk skifte fra dag til dag, hvorvidt man nu ydede bistand til terror eller til en befrielseskamp.

I forhold til det konkrete lovforslag her synes jeg, det har været spændende at høre debatten, og det lyder, som om der faktisk er opbakning til, at det her er noget, vi skal se nærmere på. Der er jo ikke sat nogen tidsfrist med hensyn til, hvornår forslaget skal være færdigt, og derfor har vi også en mulighed for at arbejde lidt grundigere med det samtidig med alle de andre store, væsentlige ting, som vi arbejder med i Retsudvalget i øjeblikket.